

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “บทบาทของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ.2530-2537” มีเพื่อศึกษาบทบาทของภาครัฐในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เมื่อผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวกับบทบาทของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมต่างประเทศ 3 ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศเยอรมัน และประเทศเกาหลี เพื่อเปรียบเทียบจากการศึกษาเอกสารวารสาร สารคดี และเอกสารระเบียบวาระการประชุมคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย โดยศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์ทางการเมือง สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สถานการณ์ทางสังคม สถานการณ์ทางเทคโนโลยีที่มีผลต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยแล้ว ได้ศึกษาวิเคราะห์ในรูปแบบ SWOT เพื่อหากลยุทธ์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ทำให้พบว่ารัฐควรเข้ามาแทรกแซงกลยุทธ์ในเชิงแสวงหากำไร ส่วนภาพรวมของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย มีผลสรุปดังนี้

1. ความพยายามของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ในอดีตรัฐบาลไม่ได้เข้ามามีส่วนส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เท่าใดนัก อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าภาพยนตร์ไม่มีประโยชน์ในด้านใด ถึงแม้จะมีพระราชบัญญัติภาพยนตร์แห่งชาติเป็นเครื่องมือและกลไกบังคับใช้ แต่ก็เป็นกฎหมายที่ล้าสมัยและดูเหมือนจะเป็นโซ่ตรวนที่ควบคุมการผลิต การตรวจ การฉาย การโฆษณา ที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมและพัฒนาภาพยนตร์ไทยเสียมากกว่า ความจริงอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นสื่อทางวัฒนธรรมที่บ่งชี้ถึงความเป็นไทย และเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องลงทุนสูง เพราะเกี่ยวข้องกับธุรกิจอื่นๆ ด้วย เช่น ห้างแล็ป การบันทึกภาพ การบันทึกเสียง การโฆษณา และอาชีพอื่นๆ

นอกจากนี้ยังสร้างรายได้ภาษีอากรให้แก่รัฐบาล ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ต่อมารัฐบาลได้มีนโยบายในการให้ความสนับสนุนส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังและให้เกิดความต่อเนื่อง โดยเห็นคุณค่าของภาพยนตร์ในการสร้างไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมประเพณีแบบไทยไว้ให้กับอนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาความเป็นมา และวิวัฒนาการในแต่ละยุคสมัย จึงออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 ทำให้เกิดองค์กรสำคัญ 2 องค์กร คือ คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และประธานคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย (คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์) ได้ประกาศเป็นนโยบายว่า “ภาพยนตร์ไทยคือสมบัติของชาติ... ซึ่งรัฐจะต้องให้การสนับสนุนและอนุรักษ์เช่น

เดียวกับการละเล่นพื้นบ้าน" เพราะพิจารณาเห็นว่า ภาพยนตร์ไทยได้สะท้อนวัฒนธรรม เหตุการณ์ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองแต่ละยุคสมัย ดังนั้น สมควรที่รัฐจะต้องเข้ามาแทรกแซงช่วยเหลือแก้ไขปัญหา และสนับสนุนส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ไทยให้พัฒนายิ่งขึ้น

2. บทบาทของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

นับตั้งแต่นายกรัฐมนตรี ได้แต่งตั้งคณะกรรมการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 เมื่อ พ.ศ. 2533 และถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงตามการเมือง คือ เมื่อรัฐบาลล้มคณะกรรมการต้องหมดสภาพตามไปด้วย และเมื่อมีคณะรัฐบาลใหม่ นายกรัฐมนตรีก็แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาใหม่ แต่คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ได้ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตามบทบาทอำนาจและหน้าที่อย่างต่อเนื่องตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้ผลงานอันเป็นแนวนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ดังนี้

2.1 การปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติภาพยนตร์พุทธศักราช 2473

พระราชบัญญัติภาพยนตร์พุทธศักราช 2473 ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการผลิต การตรวจ การโฆษณา การพากษ์ ที่เคร่งครัด ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณที่สังคมพัฒนาเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าไปอย่างยิ่ง โดยเฉพาะมาตรา 4 ความว่า "ท่านห้ามมิให้ทำหรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประการศกอรปด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรือหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำหรือฉายหรือการแสดงภาพยนตร์ หรือประการนั้นๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น ท่านก็ห้ามดุจกัน" เป็นกรอบอุปสรรคที่ปิดกั้นการพัฒนาภาพยนตร์อย่างยิ่ง เพราะผู้สร้างภาพยนตร์มักจะหลีกเลี่ยงการถูกเซ็นเซอร์จากคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์เรียกร้องให้มีการยกเลิกหรือปฏิรูปการเซ็นเซอร์เสียใหม่ เนื่องจากแนวทางการตรวจถูกกำหนดขึ้นไว้อย่างกว้างๆ ยกที่เจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณาจะตัดสินใจว่าอย่างไร ควรอนุญาตหรือไม่อนุญาต

ดังนั้น เพื่อให้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 สอดคล้องกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของรัฐบาล กระทรวงมหาดไทยและสำนักนายกรัฐมนตรี จึงได้ดำเนินการร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ฉบับปรับปรุงขึ้นมาใหม่หน่วยงานละฉบับ ต่อมานายกรัฐมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้เหลือเพียงฉบับเดียว และให้ผ่านการเห็นชอบของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรม

ภาพยนตร์ไทย ก่อน ขณะนี้อยู่ในระหว่างการศึกษาของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย โดย คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ... เพื่อทบทวนและตรวจสอบความเหมาะสมถูกต้องอีกครั้งก่อนทำเสนอคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และเสนอนายกรัฐมนตรีพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

2.2 การปรับปรุงเกี่ยวกับอัตรากาฬิสุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้ามาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ได้ขอความร่วมมือไปยังคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในการเปิดให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์อยู่ในข่ายที่ได้รับการส่งเสริม และพิจารณาเรื่องนำเข้าฟิล์มภาพยนตร์ไทย ร่วมกับกรมศุลกากรเป็นการเร่งด่วน มีผลให้รัฐบาลมีมติให้ลดภาษีเกี่ยวกับฟิล์มและอุปกรณ์นำเข้าต่างๆ หลายรายการ ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการภาพยนตร์ได้รับประโยชน์ จากการลดภาษีดังกล่าวได้ส่วนหนึ่ง เช่น ฟิล์มที่ใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์ เลนส์ และฟิลเตอร์ที่ใช้กับกล้องภาพยนตร์ กล้องภาพยนตร์ เครื่องตรวจภาพยนตร์ เพื่อการตัดต่อฟิล์ม (วิวเวอร์) อุปกรณ์ไฟและฉาก เป็นต้น

2.3 การจัดงานภาพยนตร์แห่งชาติ

คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย โดยกรมประชาสัมพันธ์ร่วมกับสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ จัดงานภาพยนตร์แห่งชาติอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. 2535 มีกิจกรรมสำคัญคือ งานประกวดภาพยนตร์แห่งชาติ และส่งเสริมเกียรติคุณของภาพยนตร์ไทย และรัฐบาลได้ให้ความร่วมมือสนับสนุนการจัดงานประกวดดังกล่าว เป็นเงินจำนวน 2 ล้านบาท

2.4 การแก้ไขปัญหาโรงภาพยนตร์มินิเธียร์เตอร์

คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจพิจารณาปัญหาโรงภาพยนตร์มินิเธียร์เตอร์ เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับปัญหาโรงภาพยนตร์มินิเธียร์เตอร์ พบว่าพระราชบัญญัติป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแก่การเล่นมหรสพ พุทธศักราช 2464 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ล้าสมัย จึงเสนอให้มีกรายกพระราชบัญญัติขึ้นใหม่ เรียกว่า "ร่างพระราชบัญญัติควบคุมสถานมหรสพ พ.ศ....." ซึ่งขณะนี้คณะรัฐมนตรีมีมติรับหลักการไว้เรียบร้อยแล้ว โดยในระหว่างรอการออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ทางกรมโยธาธิการจะได้หาแนวทางปฏิบัติให้เกิดความเหมาะสมแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2.5 การจัดตั้งกองทุนหมุนเวียน เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พิจารณาเห็นว่าปัจจุบัน อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอยู่ในภาวะที่ขาดทุน ส่งผลให้มีการลงทุนน้อย และกิจการภาพยนตร์ไทยซบเซาลงมาก จึงแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาจัดทำร่างโครงการจัดตั้งกองทุนหมุนเวียน เพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ขึ้น เพื่อศึกษาข้อมูลพิจารณาเสนอจัดตั้งกองทุนหมุนเวียน ในการดำเนินการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจัง โดยคาดว่าจะได้รับต้นทุนประเดิมในวงเงิน 100 ล้านบาท ในปีงบประมาณ 2538 ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการหารือกับสำนักงบประมาณและกระทรวงการคลัง

2.6 การจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย เป็นองค์กรที่มีบทบาทในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย แต่มีสำนักงานฝ่ายเลขานุการเพียงแต่ฝ่ายส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ในกองผลิตสไลด์ทัศนูปกรณ์ กรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเพียง 5 คน ไม่สามารถจะรองรับงานภาระหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมไทย ได้ตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้น เพื่อให้มีศูนย์กลางหรือองค์กรที่ประสานงานร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการส่งเสริมสนับสนุนภาพยนตร์ไทย จึงได้เสนอขอจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยขึ้น ขณะนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดตั้งกองทุนดังกล่าวแล้ว

2.7 การจัดหางบประมาณ เพื่อใช้ในการสนับสนุนภาพยนตร์ไทย

แนวการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยมีมากมายหลายประการ แต่ยังคงขาดงบประมาณในการสนับสนุน เช่น การส่งเสริมให้ภาพยนตร์ไทยได้มีโอกาสเข้าร่วมประกวดและโชว์ในงานประกวดภาพยนตร์นานาชาติ การร่วมมือส่งภาพยนตร์ไทยไปฉายและนิทรรศการในต่างประเทศ เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียง สถานที่ ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย และการหางบประมาณเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในด้านอื่นๆ คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยได้พยายามเสนอรัฐบาล เพื่อหางบประมาณสนับสนุนให้ส่วนหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

รัฐควรมีบทบาทเข้ามาแทรกแซงกลยุทธ์ในเชิงแสงหากำไรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

รัฐบาลควรจัดให้มี "สำนักงานภาพยนตร์แห่งชาติ" เป็นหน่วยงานราชการ ไม่ต้องเลิกล้มตามรัฐบาลเช่นเดียวกับศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติ (Centre National de la Cinematographie หรือ CNC) ของประเทศฝรั่งเศส หรือสำนักงานช่วยเหลือส่งเสริมภาพยนตร์ (Filmförderungsgesetz) ของประเทศเยอรมัน หรืออาจจะตั้งรัฐวิสาหกิจการส่งเสริมภาพยนตร์แบบประเทศเกาหลี จะทำให้การดำเนินงานรวดเร็วและเป็นเอกเทศ

รัฐบาลควรกำหนด นโยบายในการส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังเช่นเดียวกับศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติ (CNC) ของฝรั่งเศสซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐได้กำหนดให้เงินช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ฝรั่งเศสถึงปีละ 1,000 ล้านฟรังก์ โดยมีคณะกรรมการชุดต่าง ๆ พิจารณาจัดสรรให้แก่บริษัทหรือผู้เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ ประเทศเยอรมันตะวันตกมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ (Filmförderungsgesetz) ซึ่งเป็นเครื่องมือของรัฐสำหรับประเมินการช่วยเหลือสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์เยอรมันเพื่อยกย่องระดับคุณภาพอย่างจริงจังเช่นเดียวกับประเทศเกาหลีได้ออกกฎหมายยกเว้นภาษีให้แก่ผู้ผลิตภาพยนตร์ภายในประเทศเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีอย่างจริงจังเช่นเดียวกัน

รัฐบาลควรจัดให้มีโรงภาพยนตร์ของรัฐเพื่อรองรับภาพยนตร์ไทยตามโควต้า หรือควรจัดเงินงบประมาณอุดหนุนให้กับโรงภาพยนตร์ที่ฉายภาพยนตร์ไทยตามโควต้า เพื่อแก้ปัญหาโรงภาพยนตร์ของนายทุนทั่วไปบริการเฉพาะภาพยนตร์จากต่างประเทศ เช่นเดียวกับประเทศฝรั่งเศสจัดให้มีคณะกรรมการพิจารณาให้การช่วยเหลือสร้างอาคารปรับปรุงโรงภาพยนตร์ให้ทันสมัย (Selective Aid Commission for the Building and the modernizing) โดยเฉพาะการช่วยเหลือโรงภาพยนตร์ซึ่งยังล้าหลังในชนบท สำหรับประเทศไทยขณะนี้เมื่อมีการลดอัตราอากรฟิล์มภาพยนตร์ต่างประเทศนำเข้าจากเมตรละ 30 บาทลดเหลือเมตรละ 10 บาท ทำให้ภาพยนตร์ต่างประเทศหลังไหลเข้ามาเพิ่มเป็นจำนวนมาก และเจ้าของโรงภาพยนตร์ส่วนมากต่างก็หันมาสนับสนุนภาพยนตร์ต่างประเทศดังกล่าว เพราะการลงทุนต่ำกว่ากันมาก ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ปัญหานี้รัฐบาลควรจัดสร้างหรือจัดงบประมาณช่วยเหลือสนับสนุนโรงภาพยนตร์เพื่อสำหรับฉายภาพยนตร์ไทย หรือภาพยนตร์ตามโควต้า

รัฐบาลควรกำหนดแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้ชัดเจน เพราะแนวการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีข้อความเป็นปัญหายุ่งยาก เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติว่าสิ่งใดควรห้าม สิ่งใดไม่ควรห้ามเพียงใด นับว่าเป็นอุปสรรคกีดขวางความเป็นอิสระในการพัฒนาภาพยนตร์ไทยเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้กระทรวงมหาดไทยได้พยายามแก้ไขปัญหานี้ โดยเชิญผู้แทนหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนสื่อมวลชนและนักวิชาการไปประชุมพิจารณาปรับปรุงแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ไทย แต่แนวนโยบายยังไม่ชัดเจนอยู่นั่นเอง ทั้งนี้ทำให้ถูกมองว่ารัฐบาลไม่มีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์อย่างจริงจัง เพราะในขณะที่เจ้าพนักงานตรวจพิจารณาภาพยนตร์ไทยอย่างเคร่งครัดนั้น ภาพยนตร์ต่างประเทศกลับหลั่งไหลเข้ามาฉายในประเทศไทยได้อย่างเสรี ผิดกับประเทศฝรั่งเศสและประเทศเกาหลีที่มีการควบคุมนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นระบบโควตา

รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการจัดมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติ ในขณะที่รัฐบาลส่งเสริมให้มีการจัดงานประกวดภาพยนตร์แห่งชาติ เป็นโครงการสืบเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. 2535 นับว่าเป็นการสนับสนุนส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่เคยมีการจัดมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติขึ้นในประเทศไทยต่างจากประเทศฝรั่งเศส นอกจากมีการจัดงานมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติประจำ ณ เมืองแคนซ (Cannes film Festival) และนครเวนิส แล้ว ยังมีการผลิตภาพยนตร์ร่วมกับนานาชาติทั้งภาพยนตร์เรื่องสั้นและภาพยนตร์เรื่องยาว ประเทศเยอรมันตะวันตกจัดงานมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติ ณ นครเบอร์ลิน ประเทศสวีเดนจัด ณ เมืองลอร์คาร์โน ส่วนประเทศเกาหลี นอกจากรัฐบาลได้จัดการสนับสนุนให้ผู้เชี่ยวชาญภาพยนตร์เข้ามาพัฒนาภาพยนตร์ในประเทศเกาหลีได้ตามโควตาของแต่ละปีแล้วรัฐบาลเกาหลียังส่งเสริมสนับสนุนให้ความร่วมมือส่งภาพยนตร์เกาหลีเข้าร่วมมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติอย่างจริงจัง เป็นการส่งเสริมให้ภาพยนตร์เกาหลีได้ระดับมาตรฐานยิ่งขึ้น

รัฐบาลควรกำหนดให้มีโควตาการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ ตามที่ได้กล่าวถึงแล้วว่า รัฐบาลควรจัดให้มีโรงภาพยนตร์ของรัฐเพื่อรองรับภาพยนตร์ไทย เพราะปัจจุบันรัฐบาลลดอัตราภาษีอากรฟิล์มภาพยนตร์ต่างประเทศจากเมตรละ 30 บาท ลดลงเหลือเพียงเมตรละ 10 บาท ทำให้เกิดผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเป็นอย่างมาก เพราะการผลิตภาพยนตร์ไทยต้องลงทุนสูงเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่นายทุนซื้อสำเนาฟิล์มภาพยนตร์จากต่างประเทศ และนายทุนเหล่านั้นมักนำภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ของตนที่สามารถทำรายได้ให้มากกว่าภาพยนตร์ไทย ทำให้นายทุนนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและลักลอบนำเข้าแบบหลีกเลี่ยงกฎหมายเป็นจำนวนมาก เป็นเหตุให้ภาพยนตร์ไทยหาโรงฉายยากหรือหาโรงฉายไม่ได้ สมควรที่รัฐบาลจะต้องกำหนดโควตาภาพยนตร์นำเข้า โดยกำหนดเป็นอัตราส่วนการนำเข้าเป็นร้อยละเช่นเดียวกับประเทศฝรั่งเศสคือ 60% : 40% หรือ

กำหนดให้บริษัทนำเข้าต้องรับภาพยนตร์ไทยไว้ฉายในประเทศ หรือส่งออกตามสัดส่วนที่รัฐกำหนดเช่นเดียวกับประเทศเกาหลี เป็นต้น

ดังนั้น รัฐบาลควรมีนโยบายแยกสนับสนุนภาพยนตร์ที่ผลิตในประเทศไทย โดยมีการจดทะเบียนให้ชัดเจนคือถ้าหากบริษัทใดผลิตภาพยนตร์ไทยเป็นจำนวนเท่าไร จึงมีสิทธิส่งภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาได้เป็นจำนวนเท่าใด

รัฐบาลควรจัดให้มีสถานศึกษาเกี่ยวกับการภาพยนตร์เป็นการเฉพาะ ดังได้กล่าวถึงแล้วว่า รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของภาพยนตร์ จนถึงกับมีการบรรจุหลักสูตรภาพยนตร์ไว้ใน การสอนระดับมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ทำให้มีผู้ประกอบกิจการและอาชีพต่าง ๆ เกี่ยวข้องขึ้นมากมายหลายอาชีพนั้น เนื่องจากวิชาการภาพยนตร์เป็นวิชาที่ต้องอาศัยทักษะการเรียน การฝึกฝนทางเทคนิค ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นพิเศษมิใช่ศึกษาเพียงเพื่อความรู้เท่านั้น ดังนั้น รัฐบาลควรจัดให้มีสถานศึกษาเกี่ยวกับการภาพยนตร์เป็นการเฉพาะ เช่นเดียวกับวิทยาลัยภาพยนตร์ และโทรทัศน์แห่งมิวนิค (Munich College of Film and Television) ประเทศเยอรมัน และสถาบันภาพยนตร์และโทรทัศน์แห่งประเทศอินเดีย (Film and Television Institute of India)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า นอกจากการศึกษาเรื่อง “บทบาทองค์กรของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ พ.ศ. 2530 - 2537” แล้วนั้น ระหว่างการวิจัยได้แนวคิดที่น่าจะนำมาเป็นประเด็นใช้ในการวิจัยต่อไปอีกหลายประเด็น สำหรับประเด็นเสนอแนะที่มีขอบข่ายน่าสนใจเพื่อศึกษาวิจัยบางปัญหา ดังนี้

1. การศึกษาผลกระทบของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จากการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ
2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยกับการส่งเสริม เผยแพร่ และอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย
3. การศึกษาอิทธิพลของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยต่อเจตคติของเยาวชน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอันมีผลกระทบต่อ การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย